

QUÊ HƯƠNG ƠI, THÔI ĐÀNH XA

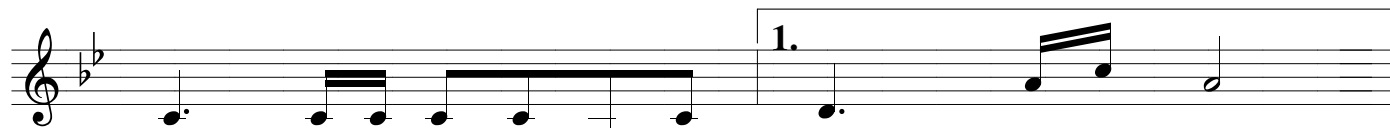
NHẬT NGÂN

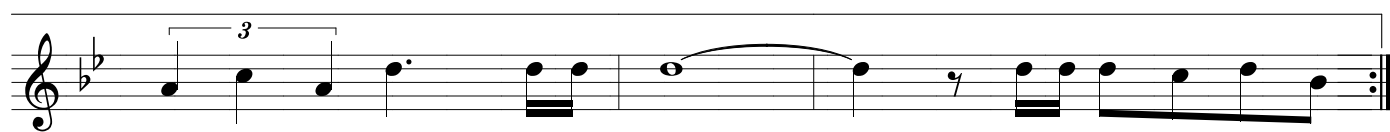
Tôi ra đi giữa phố không đèn, tôi ra đi trốn mắt người
(Tôi ra đi với nỗi ưu..) phiền. Tôi ra đi với nỗi sầu

quen. Tôi ra đi rời xa kỷ niệm, xa người thương xa cả bạn
riêng, xa con thơ còn đang bập bề, xa tình yêu đang thưở mặn

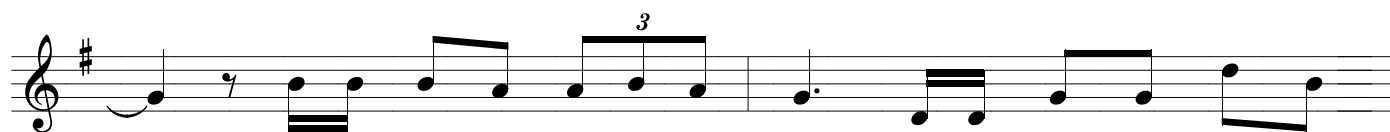
bè. Tôi ra đi trong lòng u uất, nỗi đắng cay
nồng. Tôi ra đi mang đầy nước

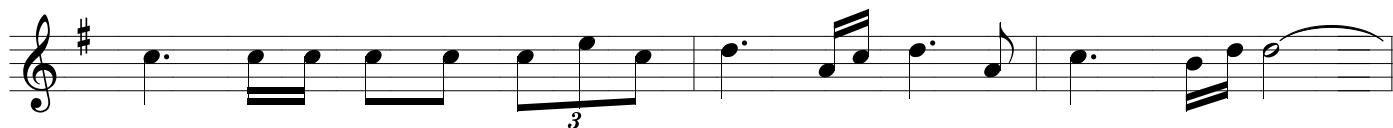
nặng trên bờ vai ôi tương lai. Tôi ra đi với nỗi ưu..

tiếc, nỗi đắng cay tôi để nơi nào

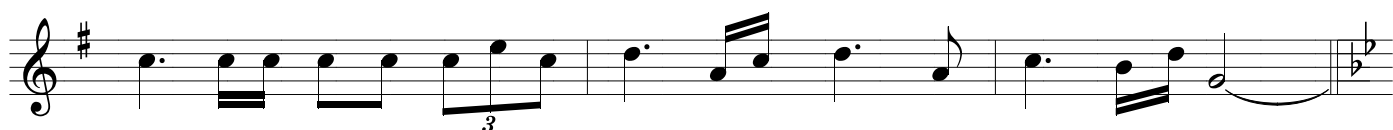
Tôi ra đi để được khóc được cười, được giận hờn được ghét được

yêu. Tôi ra đi để được nói được nghe, được trông thấy tự do, được reo vui

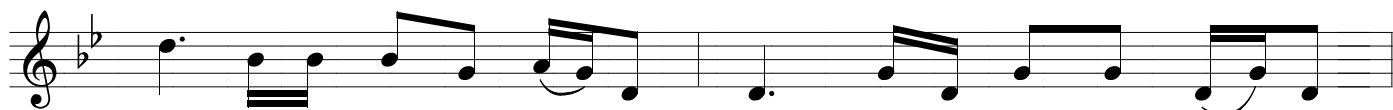
Tôi ra đi để được thấy lại mình, được tự tình bằng những lời

ca. Tôi ra đi để được thấy bình minh nở trong mắt trẻ thơ rộn tiếng cười.

Tôi ra đi giữa phố hoang tàn, tôi ra đi tiếng hát đầy

vơi Tôi ra đi lòng mang tủi hận, thiên đường ơi xin trả lại

người, quê hương ơi thôi đành xa nhé, nước mắt rơi, rơi đỏ thiên đường.